

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Lukáš 4:3 **Ďábel mu řekl: “Jsi-li Syn Boží, řekni tomuto kameni, ať se stane chlebem.”**

Though he appears as an angel of light, these first words betray his character. “If Thou be the Son of God.” Here is the insinuation of distrust. Should Jesus do what Satan suggests, it would be an acceptance of the doubt. The tempter plans to overthrow Christ by the same means that were so successful with the human race in the beginning. How artfully had Satan approached Eve in Eden! “Yea, hath God said, Ye shall not eat of every tree of the garden?” Genesis 3:1. Thus far the tempter's words were truth; but in his manner of speaking them there was a disguised contempt for the words of God. There was a covert negative, a doubt of the divine truthfulness. Satan sought to instill into the mind of Eve the thought that God would not do as He had said; that the withholding of such beautiful fruit was a contradiction of His love and compassion for man. So now the tempter seeks to inspire Christ with his own sentiments. “If Thou be the Son of God.” The words rankle with bitterness in his mind. In the tones of his voice is an expression of utter incredulity. Would God treat His own Son thus? Would He leave Him in the desert with wild beasts, without food, without companions, without comfort? He insinuates that God never meant His Son to be in such a state as this. “If Thou be the Son of God,” show Thy power by relieving Thyself of this pressing hunger. Command that this stone be made bread. DA 118.3

DA – Touha věků 118.3 Vypadal sice jako anděl světla, ale už jeho první slova ho prozradila. “Jsi-li Syn Boží.” Je v nich náznak pochybnosti. Kdyby Ježíš udělal to, k čemu jej satan nabádal, přijal by tím jeho pochybnost. Pokušitel chtěl přemoci Krista stejnými prostředky, jakými na počátku člověka tak úspěšně svedl. Jak chytře tehdy oslovil Evu v ráji! **Genesis 3,1** “**Opravdu Bůh řekl: Nejezte ze žádného stromu v zahradě?**” Způsob, jakým pokušitel mluvil, prozrazoval pohrdání Božím slovem. Bylo v něm skryté popření a zpochybnění pravdivosti Božích slov. Satan chtěl Evu přesvědčit, že Bůh neudělá to, co řekl. Vždyť kdyby člověku odepřel tak krásné ovoce, popřel by tím svoji lásku k němu. Podobně se snažil zapůsobit i na Krista. “Jsi-li Syn Boží.” Ta slova zněla znepokojivě a hořce. Tón jeho hlasu prozrazoval naprostou nedůvěrou. Je možné, že by Bůh takto zacházel se svým vlastním Synem? Že by Jej nechal v poušti samotného s divokou zvěří, bez jídla, bez doprovodu a bez útěchy? Bůh by přece nikdy nechtěl, aby se jeho Syn octl v takové situaci. “Jsi-li Syn Boží,” ukaž svoji moc tím, že si ulevíš od toho pronikavého hladu. Přikaz, aby se tyto kameny proměnily v chléb. (srv. TV 70.6)

The words from heaven, “This is My beloved Son, in whom I am well pleased” (Matthew 3:17), were still sounding in the ears of Satan. But he was determined to make Christ disbelieve this testimony. The word of God was Christ's assurance of His divine mission. He had come to live as a man among men, and it was the word that declared His connection with heaven. It was Satan's purpose to cause Him to doubt that word. If Christ's confidence in God could be shaken, Satan knew that the victory in the whole controversy would be his. He could overcome Jesus. He hoped that under the force of despondency and extreme hunger, Christ would lose faith in His Father, and work a miracle in His own behalf. Had He done this, the plan of salvation would have been broken. DA 119.1

DA – Touha věků 119.1 Satanovi stále ještě zněla v uších slova z nebe: **Matouš 3,17** “**Toto je můj Syn, Milovaný, v němž jsem našel zalíbení.**” Byl však odhodlán přimět Krista k tomu, aby tomuto svědectví přestal věřit. Boží slovo ujišťovalo Krista o Jeho božském poslání. Přišel, aby žil mezi lidmi jako člověk, a právě tato slova svědčila o Jeho spojení s nebem. Satan v Něm chtěl vyvolat pochybnosti. Věděl, že kdyby se mu podařilo otrástit Kristovou důvěrou v Boha, měl by vítězství v celém sporu jisté. Mohl by

Ježíše přemoci. Doufal, že sklíčený a nadmíru vyhladovělý Kristus ztratí víru v Otce a zachrání sám sebe zázrakem. Kdyby to Ježíš udělal, plán spasení by byl porušen. (srv. TV 71.1)

When Satan and the Son of God first met in conflict, Christ was the commander of the heavenly hosts; and Satan, the leader of revolt in heaven, was cast out. Now their condition is apparently reversed, and Satan makes the most of his supposed advantage. One of the most powerful of the angels, he says, has been banished from heaven. The appearance of Jesus indicates that He is that fallen angel, forsaken by God, and deserted by man. A divine being would be able to sustain his claim by working a miracle; "if Thou be the Son of God, command this stone that it be made bread." Such an act of creative power, urges the tempter, would be conclusive evidence of divinity. It would bring the controversy to an end. DA 119.2

DA – Touha věků 119.2 Když se satan a Boží Syn ve sporu utkali poprvé, byl Kristus velitelem nebeských zástupů a satan byl jako vůdce vzpoury svržen z nebe. Nyní jako by se jejich postavení obrátilo a satan chtěl své zdánlivé výhody patřičně využít. Prohlásil, že jeden z nejmocnějších andělů byl vyhnán z nebe. Ježíšův vzhled naznačuje, že tím padlým, Bohem zapomenutým a lidmi opuštěným andělem je právě On. Božská bytost by přece byla schopna prokázat se zázrakem: **Matouš 4,3** "Jsi-li Syn Boží, řekni, ať se z těchto kamenů stanou chleby." To by bylo podle pokušitele nezvratným důkazem božství. Spor by to ukončilo. (srv. TV 71.2)

This was indeed a temptation to Christ. But He cherished it not for a moment. He did not for a single moment doubt His heavenly Father's love, although He seemed to be bowed down with inexpressible anguish. Satan's temptations, though skillfully devised, did not move the integrity of God's dear Son. His abiding confidence in His Father could not be shaken. 1SM 275.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 275.2 To bylo pro Krista vsutku opravdovým pokušením. On si jej však ani na okamžik nepřipustil. Přestože se zdál být pokleslý pod tíhou nevýslovné úzkosti, ani na okamžik nezapochyboval o lásce svého nebeského Otce. Satanova pokušení, ačkoli byla dovedně vymyšlená, nenarušila bezúhonnost drahého Božího Syna. Jeho pevná důvěra v Otce nemohla být otřesena.

Matouš 4:4 On však na to řekl: "Člověk nebude živ jen chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst."

Christ knew that His Father would supply Him food when it would gratify Him to do so. He would not in this severe ordeal, when hunger pressed Him beyond measure, prematurely diminish one particle of the trial allotted to Him by exercising His divine power. 1SM 278.1

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 278.1 Kristus věděl, že kdyby se to Jeho Otci zalíbilo, poskytl by Mu pokrm. Nechtěl v této těžké zkoušce, kdy na Něj nad míru doléhal hlad, předčasně ubrat ani částku Jemu přidělené zkoušky tím, že by uplatnil svou božskou moc.

Fallen man, when brought into straightened places, could not have the power to work miracles on his own behalf, to save himself from pain or anguish, or to give himself victory over his enemies. It was the purpose of God to test and prove the race, and give them an opportunity to develop character by bringing them frequently into trying positions to test their faith and confidence in His love and power.

The life of Christ was a perfect pattern. He was ever, by His example and precept, teaching man that God was his dependence, and that in God should be his faith and firm trust. 1SM 278.2

1SM – Vybraná poselství, 1. svazek 278.2 Padlý člověk, když byla napravena a napřímena jeho cesta, neměl moc konat zázraky ve svůj prospěch, zachránit se před bolestí a trápením nebo si zajistit vítězství nad nepřáteli. Božím záměrem bylo lidstvo zkoušet a prověřovat a dávat mu příležitost k rozvoji charakteru tím, že ho často přiváděl do obtížných situací, aby vyzkoušel jeho víru a důvěru v Jeho lásku a moc. Kristův život byl dokonalým vzorem. Svým příkladem a ustanoveními vždy učil, že člověk je na Bohu zcela závislý a že by v Boha měl věřit a pevně Mu důvěřovat.

Not without a struggle could Jesus listen in silence to the arch-deceiver. But the Son of God was not to prove His divinity to Satan, or to explain the reason of His humiliation. By conceding to the demands of the rebel, nothing for the good of man or the glory of God would be gained. Had Christ complied with the suggestion of the enemy, Satan would still have said, Show me a sign that I may believe you to be the Son of God. Evidence would have been worthless to break the power of rebellion in his heart. And Christ was not to exercise divine power for His own benefit. He had come to bear trial as we must do, leaving us an example of faith and submission. Neither here nor at any subsequent time in His earthly life did He work a miracle in His own behalf. His wonderful works were all for the good of others. Though Jesus recognized Satan from the beginning, He was not provoked to enter into controversy with him. Strengthened with the memory of the voice from heaven, He rested in His Father's love. He would not parley with temptation. DA 119.3

DA – Touha věků 119.3 Pro Ježíše nebylo jednoduché arcipodvodníkovi jen tiše naslouchat. Boží Syn však neměl zapotřebí dokazovat satanovi své božství nebo mu vysvětlovat důvod svého ponížení. Kdyby přistoupil na požadavky onoho vzbouřence, lidem ani Boží slávě by tím nijak neprospěl. Satan by na Něho stále naléhal: Ukaž mi znamení, abych mohl uvěřit, že jsi Boží Syn. Žádný důkaz by však jeho vzpurné nitro neprolomil. Kristus navíc neměl používat božskou moc ve svůj vlastní prospěch. Přišel snášet všechny útrapy života, které musíme snášet i my, aby nám byl příkladem víry a poslušnosti. Za celý svůj pozemský život nevykonal jediný zázrak, kterým by si nějak pomohl. Všechno dělal pro dobro druhých. Přestože Ježíš hned na začátku poznal, že s Ním mluví satan, nenechal se vyprovokovat ke sporu. Vzpomínky na hlas z nebe Mu dodávaly sílu a cele se spoléhal na Otcovu lásku. Neměl v úmyslu se pokušením jakkoliv zabývat. (srv. TV 72.1-2)

Jesus met Satan with the words of Scripture. "It is written," He said. In every temptation the weapon of His warfare was the word of God. Satan demanded of Christ a miracle as a sign of His divinity. But that which is greater than all miracles, a firm reliance upon a "Thus saith the Lord," was a sign that could not be controverted. So long as Christ held to this position, the tempter could gain no advantage. DA 120.1

DA – Touha věků 120.1 Odpověděl satanovi slovy Písma: "Je napsáno." Jeho zbraní v boji s každým pokušením bylo Boží slovo. Satan chtěl, aby Kristus dokázal své božství zázrakem. Neochvějná víra ve slova "psáno jest" je však nad všechny zázraky. Dokud se Kristus držel tohoto postoje, nemohl pokušitel získat žádnou výhodu. (srv. TV 72.3)

Whenever one is encompassed with clouds, perplexed by circumstances, or afflicted by poverty or distress, Satan is at hand to tempt and annoy.... He hopes to discourage the soul, and to break our hold

on God. Then he is sure of his prey. If we would meet him as Jesus did, we should escape many a defeat. By parleying with the enemy, we give him an advantage. DA 120.2

DA – Touha věků 120.2 Kdykoliv se člověk ocitne ve svízelné situaci, je zaskočen okolnostmi, trpí bídou či propadá zoufalství, přichází satan, aby ho pokoušel a obtěžoval.... Doufá, že nás zastraší a odloučí od Boha. Tím by měl kořist jistou. Kdybychom mu čelili stejně jako Kristus, unikli bychom mnohým porážkám. Často však nepříteli poskytujeme výhodu tím, že se jím zaobíráme a dohadujeme se s ním. (srv. TV 72.6)